

Spoken Word: "In het Brabantse Zand"

Conceptversie: 24-10-2022

Definitieve versie: 6-11-2022

Voor Brabant Advies, tijdens de Jongerentop 8 november 2022

Tekst door: Tessa Gabriëls

Duur gesproken tekst: +- 4 minuut 30 seconden

Wij zijn de kinderen uit het Brabantse zand. Sommige van ons zijn hier direct uitgezaaid. Sommige van ons zorgvuldig en duurzaam elders geteeld, als zaailing geplant in onze Brabantse grond. Maar allemaal zijn wij hier groot gegroeid. Met onze voeten in dit zand. Ons zand. Ongeacht onze oorsprong zijn wij allemaal inheems aan dit Brabantse land. Het maakte onze basis sterk, onze schouders breed en onze G overwegend zacht.

Wij zijn de kinderen die de moerasdraak van het Bossche Broek hebben verslagen met stokken als zwaarden, zwaarder dan dat we ze konden dragen. Wij kennen de beste plekken voor hutten bouwen in de Bakelse Bossen, voor kuilen graven in het stuifzand van de Loonse en Drunense Duinen, voor de mooiste vergezichten van de Brabantse Wal, voor pootje baden in de Ijzeren vrouw en haar man, Aquabest, het E3 strand. Wij kennen dit landschap als geen ander, omdat we er iedere hoek van hebben afgespeurd op zoek naar schatten of iets te enthousiast weggetrapte ballen. Of in elk geval, het landschap vanaf hoe het was eind jaren tachtig, jaren negentig, het begin van de 21ste eeuw.

Want het landschap is, net als wij, veranderd. Dorpen en gemeentes van toen dragen hun titels niet meer, hebben de krachten gebundeld en zijn groter gegroeid. Net als wij, die ook niet meer omkijken als er iemand "jongetje!" roept. We zijn niet alleen meer iemands kind, maar ook partner, iemands ouder, iemands collega, iemand om op te bouwen. En we kunnen het dragen, dankzij die Brabantse basis, met onze wortels diep verankerd. En we doen het met liefde, want hier willen we blijven. Dit landschap willen wij verder bouwen, stevig houden, om het straks weer over te kunnen dragen aan die volgende generatie.

Maar u maakt het ons in toenemende mate moeilijk om hier te zijn. Onze grond verschraalt. Terecht heeft u vragen bij hoe wij onze gewassen beschermen - in goede verhouding met stikstofuitstoot, milieubewust en alles biologisch afbreekbaar, dat willen wij ook - maar geeft u ons daar de ruimte voor? Onze grond verschraalt en zal nog verder verschrallen als het zo door gaat met het klimaat - maar heeft u oor naar de oplossingen die wij daarvoor aandragen? Of wendt u uw ogen af terwijl wij moeten aanzien hoe u beleid maakt op een toekomst die onze sterke, Brabantse schouders moeten gaan dragen? Onze grond wordt schraal maar ook veel duurder. Ons eigen stukje aarde kunnen we niet betalen als starter op de arbeidsmarkt en daar waar dat misschien wel kan -aan de randen, op het Brabantse platteland- kunnen we niet komen met het openbaar vervoer. En zo hebben we nog wel het een en ander te zeggen, daarom bieden wij u vandaag dit manifest aan.

Maar eerst de vraag, vandaag, op de persoon af: Heeft u door dat u ons ons landschap uit drukt? Dat wij onze dochters en zonen, onze sterke schouders, onze toekomstdromen mee zullen nemen naar een andere gebied. En de vraag is: wil u dat?

Wilt u niet weten hoe wij denken dat we hier wél kunnen blijven wonen? Hoe wij verregaande gevolgen van een klimaatcrisis denken te kunnen voorkomen? Wat voor mogelijkheden wij zien, welke wensen we hebben en hoe we die willen laten uitkomen?

U denkt kennelijk dat we moeilijk te vinden zijn, dat u naar ons moet zoeken ofzo, maar we zijn hier gewoon, al 18 jaar, al 25 jaar, al 30 jaar. U denkt ons nog iets te moeten uitleggen, maar dat is niet zo. Vraag gewoon. Nodig ons uit aan tafel. Luister, en geef ons de ruimte om te innoveren, te experimenteren.

Want wij staan het dichtst op het Brabantse land waar we gisteren nog doorheen renden. We staan het diepst in het zand, omdat we ons klaarmaken om het land op onze schouders te dragen. En nogmaals: Dat doen we graag.

Maar maakt u er alstublieft geen drijfzand van.